

rigtigt, hvordan det hele vil virke, og det forekommer mig, at det i Motiverne er umuligt at finde nogen som helst Forklaring paa Virkningerne deraf, saaledes at man kan overse, hvad Følgerne ville blive, hvis Rigsdagen vedtager denne Bestemmelse.

Jeg vender mig dernæst til et andet af de fremsatte Skattelovforslag, nemlig det Forslag, der er fremsat oppe i Landstinget i Tilslutning til Lovforslaget om Kommuneskatten, og som gaar ud paa, at der ikke længere skal udbetales 1,500,000 til Kommunerne, men kun 300,000 Kr. Jeg kalder det et Skattelovforslag, thi det betyder i Virkeligheden kun, at Staten befaler Kommunerne at opkræve en forøget Skat paa 1,200,000 Kr. i Stedet for selv at paatage sig Odiet ved at opkræve denne Skat. Jeg skal ikke komme ind paa at bedømme, om denne Overførelse er rigtig eller ikke, men en Skat er det, et Led i hele den samlede Skatteforøgelse, som nu foregaar, det er ikke en Besparelse, det er en forøget Skat. Det vilde maaske derfor ikke have været saa urimeligt at tage dette Forslag ud af den almindelige Kommuneskatlov og i Stedet for have forelagt det som et særligt Lovforslag her i Tinget, saaledes at dette Ting, der i sin Tid vel har interesseret sig særligt for disse 1½ Mill. Kr., ogsaa var blevet det Ting, som først var kommet til at behandle dette Spørgsmaal. Det er dog ikke den Maade, hvorpaa dette Forslag er kommet frem, der synes mig at være det interessanteste, men den Maade, hvorpaa den højtærede Indenrigsminister har stillet sit Forslag med Hensyn til de 300,000 Kr., der blive tilbage. Jeg vil oprigtig sige, at det forekommer mig, at det Forslag, han der har stillet, er af en ganske utrolig Karakter, og det glæder mig derfor ogsaa, at en af hans Partifæller, det ærede Medlem fra Bræstrup (Laust Jensen), i Gaar Aftes, saa vidt jeg forstod, tog Afstand derfra. Forslaget gaar ud paa, at man skal lade disse 300,000 Kr. uddele af Indenrigsministeriet efter Samraad med Købstadforeningen og De samvirkende Sogneraadsforeninger. Det vil med andre Ord sige, at man paa dette Punkt skulde gøre Indenrigsministeriet til et Slags Naadessekretariat, der uddelte efter Behag, efter Skøn — mere eller mindre rigtigt Skøn, forhaabentlig saa vidt muligt rigtigt Skøn — større eller mindre Beløb til de Kommuner, som af Indenrigsministeriet ansaas for at være særlig trængende. Jeg misunder ikke den Indenrigsminister, der en Gang maatte

faa den Opgave at uddele denne Fattighjælp til Kommunerne. Jeg tror, det vil blive en meget smertelig og pinlig Opgave for en Indenrigsminister at beskæftige sig med, men jeg er ogsaa tilbøjelig til at tro, at Rigsdagen vil vægre sig ved at følge den Fremgangsmaade, som her er foreslaaet, og at man fra Rigsdagens Side bestemt vil kræve, at der skal findes faste Regler for Uddelingen af Statstilskuddet til Kommunerne, hvad enten dette Tilskud saa maatte blive større eller mindre.

Det, jeg gerne vil pege paa i denne Forbindelse, er den Maade, hvorpaa denne Gruppe af Skattelovforslag er forelagt for os. Jeg synes, at de i Forhold til deres Omfang og Betydning ere forelagte i en forbløffende løs og lidet oplyst Form. Det undrer mig paa en Maade for den højtærede Finansministers Vedkommende. Det vilde have glædet mig, om den højtærede Finansminister paa dette ene Punkt havde taget sit Eksempel fra Tyskland og saa havde ladet være at følge det tyske Eksempel paa adskillige andre Punkter. Men selv om den højtærede Finansminister maatte mene, at det i disse haarde Tider vilde paabyrde Staten alt for store Trykningsomkostninger at ledsage Lovforslag med Motiver, der svare til dem, hvormed den tyske Regering ledsager sine, vilde han have kunnet finde et andet og mere nærliggende Forbillede i den Maade, hvorpaa Københavns Kommune oplyste og redegjorde for den Skattelov, som den i sin Tid stillede Forslag om, og som siden gennemførtes her i Tinget; det er intet, der i Omfang svarer til det, der findes i Tyskland, men det er dog en glimrende og fortrinlig Oplysning i Sammenligning med den Besked, vi have faaet om de Lovforslag, som i dette Øjeblik foreligge her for Tinget. Jeg kan ikke forstaa, at den højtærede Finansminister paa dette Punkt ikke har været ivrigere for at lægge det hele fuldt ud til Rette for os. Den højtærede Finansminister er — det tror jeg, man har Grund til at sige — en fortrinlig Historiker og en kyndig Nationaløkonom, og jeg forstaaer ikke rigtigt, at ikke hans rent videnskabelige Instinkt har sagt til ham: Dette her skal være godt gjort Arbejde; naar jeg forelægger det for Rigsdagen, det er en smertefuld, pinefuld og meget ærgerlig Opgave netop for mig efter alt, hvad jeg tidligere har gjort, at forelægge for Rigsdagen en Skatteforøgelse paa omkring 20 Mill., men naar jeg endelig skal gøre det, skal det i hvert Fald være i fuldkommen Orden, oplyst til Bunds fra alle Si-